

Молодий комунар

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 4 липня 1987 року

№ 80 (3899).

Ціна 2 коп.

СЛОВО ЧИТАЧА

Наша газета уже повідомляла про свято фольклору і народних ремесел «Невичерпні джерела», що проходило минулої неділі в обласному центрі. Сьогодні пропонуємо ще один відгук шанувальників народної творчості.

І краплини солоного поту...

Перехожі зустрічали один одного і вкотре перешитували: «Коли ж почнуть?». Але конкретно ніхто не міг нічого відповісти. В кінці випадку показували на афішу: читайте, мовляв, догадуйтеся.

Ні, афіша не була якимось ребусом. Великими літерами єдиним по біліму було написано, що обласне свято фольклору та народних ремесел «Невичерпні джерела» відбудеться на території парку культури і відпочинку імені В. І. Леніна о 10-й годині. Тільки минула вже десята година, а про свято ні слуху, ні духу.

Хвилювалися глядачі, бо покинули домашні справи і прийшли в парк. Хвилювалися і ті, хто за десятки, а то й сотні кілометрів приїхав до обласного центру. Власне, їм слідчувати. Адже учасники фольклорних колективів, як правило, люди літні, чимало серед них пенсіонерів. Треба, мабуть, було надіслати листи, вкотре додати господарство, щоб вибратися до Кіровограда. Більшість із них встигла прибути на десяту годину. Розклали на лавках музичні інструменти і чекали організаторів свята.

Врешті, вони прийшли і голос, мабуть, диктора на весь парк повідомив: «Керівники колективів просимо зібратися біля входу на літній майданчик!». Це стало ніби сигналом для початку свята, і з десяток кіровоградців пішли займати місця. Чому так мало? А в кого вистачить терпіння чекати дві години початку виступу фольклорних колективів? Багато любителів народної музики розійшлися по домівках, адже вони так і не змогли дізнатися, коли ж почнеться свято.

Можливо, організатори фольклорного свята вважали, що протягом двох годин кіровоградці будуть милуватися виставкою народних ремесел? Що ж, це б до певної міри виправдало становище, адже афіша «обіцяла» показати їх. Тільки ж насправді крім десяти картин самодіяльних художників та стількох же вишитих рушників нічого не було представлено. Дивуєшся: неже Кіровоградщина така бідна на народні ремесла? Та ні ж! Той, хто відвідував нещодавно обласну картинну галерею, був зачарований розмаїттям народної творчості.

Через два дні після фольклорного свята республіканське телебачення показало фрагменти з аналогічного свята в Полтаві. І диктор з поміж знаменитих гончарів, складувів виділив кіровоградських майстрів виробів з лози. Отже, там оцінили їхню творчість, а кіровоградцям треба тільки мріяти побачити їхні роботи.

Враило в передачі й те, що Співоче поле Полтавщини було вище заповнене глядачами. А на літньому майданчику, який в десятки разів менший від полтавського Співочого поля, людей було небагато. До того ж чимало з них були безпосередніми учасниками свята, виходили в зал після своїх виступів.

Складається враження, що обласне свято фольклору та народних ремесел провели заради галочки. Що ж, на папері можна відповісти: Та тільки, як бути з людьми? Сам виступ фольклорних колективів став справжнім святом душі. Компанійці, новгородці, новокірівці та інші учасники художньої самодіяльності привезли багато нових пісень, показали старовинні весільні обряди, сцени із сільського побуту тощо. Та мені запам'яталися й інші. Коли фольклорний колектив села Коммунарівського Новоукраїнського району вийшов в зал коровай, у кількох жінок через усе обличчя пробігли краплинки поту: рано вийшли, втомлювали обідня спека. Вони, звичайно, нікому не жалілися. Але, мабуть, відчули, не могли не відчувати, як байдуже поставилися до їхньої творчості. Неже не можна було подумати організаторам: такі заходи не слід організовувати зранку та ще й у спеку. Тільки цим наперед можна пояснити згадані недовіли.

Свято закінчилося. Хотіла, коли ще трапляється нагода причаститися з криниці народної творчості. Прийшли такі свята у нас — рідкість. Нинішнє ж провадиться в рамках другого Всеукраїнського фестивалю народної творчості, присвяченого 70-річчю Великого Жовтня. Отже, воно, так би мовити, планове. А хотілося б, щоб виступи сільських фольклорних колективів організовувалися частіше. Адже ті кіровоградці, що завітали на свято, уже не могли покинути зал, широким плечем.

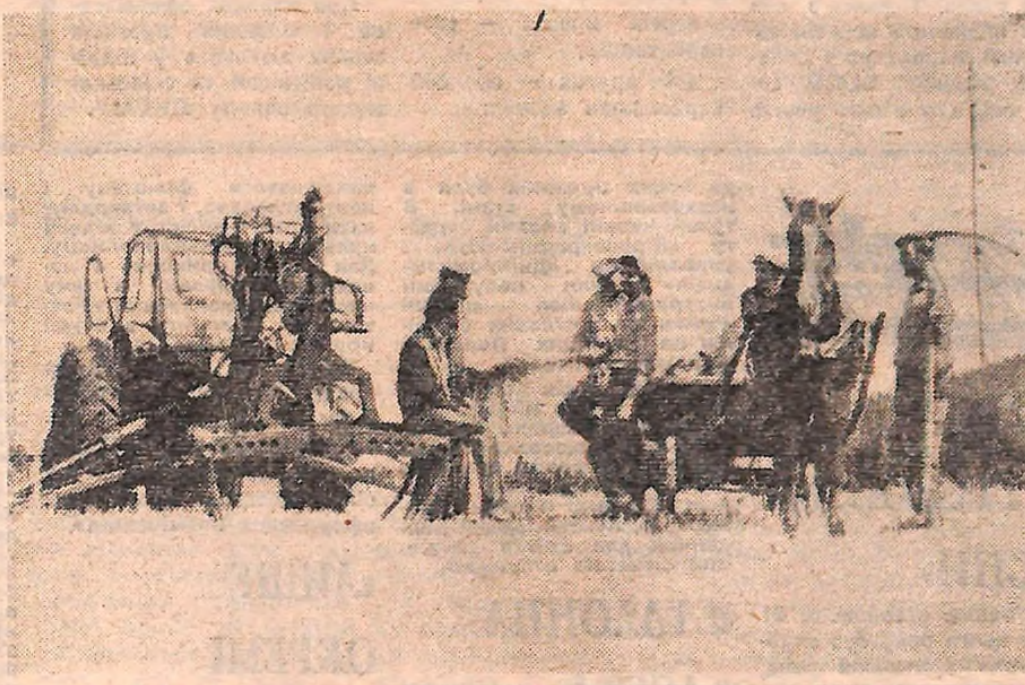
В. СТИРЕНКО,
житель Кіровограда.

КОСЯТЬ ТРАВИ

Активно включилися в ударний комсомольсько-молодіжний двомісячний по заготівлі кормів для громадського тваринництва комсомольці та молодь колгоспу імені Жовтневої революції Новоархангельського району.

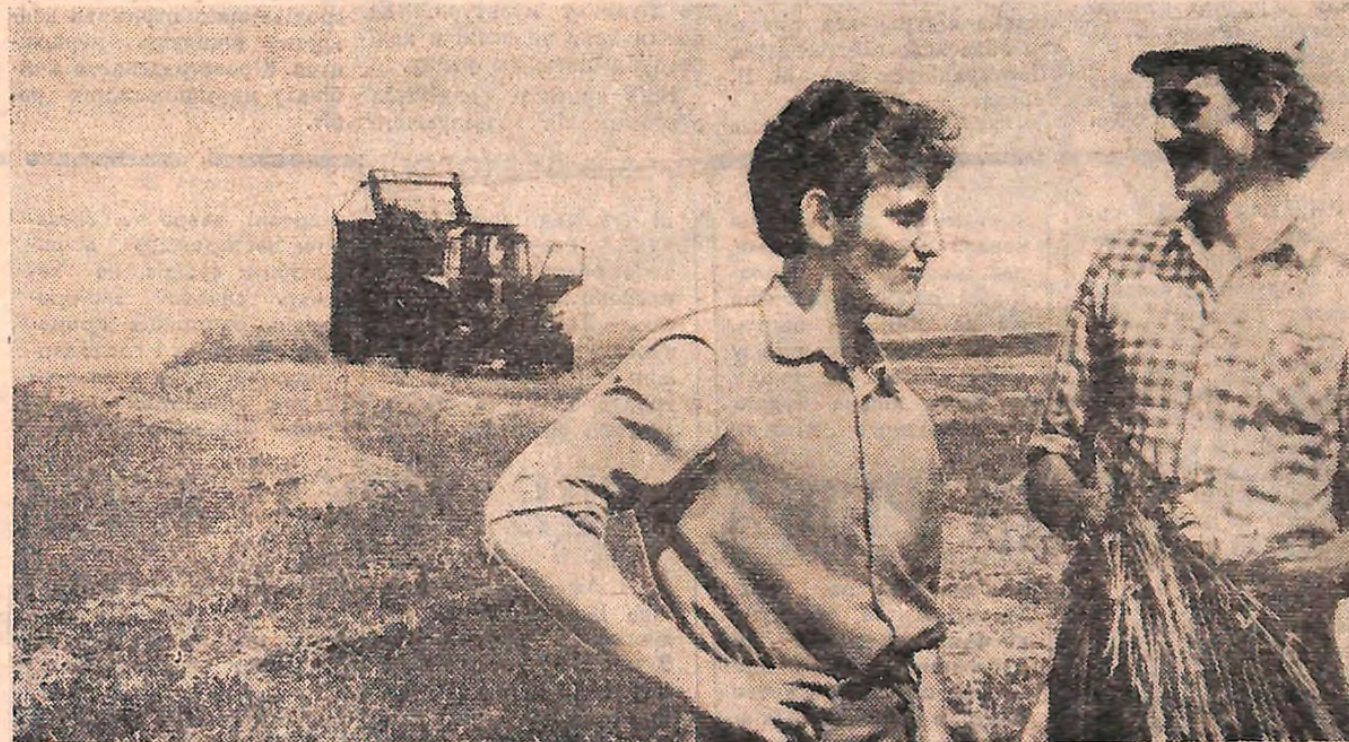
Наш фотокореспондент В. ГРИБ побував на полі, де вирощують однорічні трави. Тут працювала механізована ланка Михайла Сиденка. Злагодили великі агрегати комсомольці Олександр Герасименко та Сергій Гривовий, один за одним від'їжджали з лану на кормовий двір трактори та автомашини, навантажені сінажем. За якістю заготовленого фуражу, технологією його закладання працівники колгоспу доручили стежити агрономів відділу № 1, комсомольцю Олександр Шелюженку.

Ніяких претензій до механізаторів не має, — повідомив Олександр. — Усі чітко дотримуються

технологічних вимог, працюють на совість. Щодня збираємо однорічні на 20—25 гектарах.

На знімках: механізатор Олександр ГЕРАСИМЕНКО (зліва) та агроном відділу Олександр ШЕЛЮЖЕНКО; нормодобувники за роботою.

АБИ ЦИФРА СПРАВНА?

ГОСТРИЙ СИГНАЛ

— А ви не уповноважений? — критично оглянувши мене з ніг до голови працівник бухгалтерії. — Ні? А то був тут один... Після його «цінних» вказівок скрита з сіном «загорілася». Отак, — він глибоко думав з угору внаслідок палець, — самостійність самостійності, а зверху, виходить, видніше...

Спробував з'ясувати, хто ж отой уповноважений (тепер частіше побуває інше визначення, більш сучасне — куратор).

— До керівників зверніться, — почув у відповідь. — Захочуть — скажуть, а ні... Ясна річ — дипломатія.

Секретар парткому колгоспу «Ленінський шлях» Сергій Юрійович Кутюк довго вагався.

— Розумієте, — переконував, — нам гріх нарікати на свого уповноваженого. Допомогає, особливо в тих питаннях, що вирішуються на районному рівні.

Врешті, він знайшовся на відверту відповідь:

— Луговий це, Віктор Васильович, заступник голови райвиконкому.

Можливо, про історію цю не варто було б і розповідати. Здавалося б, що в тому надзвичайного: стався прикрий збій в роботі нормодобувників господарства, на щастя, вони швидко зорієнтувалися в ситуації. Розгорнули скирту, щоб досушувалася, пізніше встановили додатковий агрегат для вентиляції сіна. Ну, втратили день, людей відірвали від основної роботи. Але ось що насторожує: факт цей лише й не показаний, то зустрічається, на жаль, не так вже й рідко. Власне, мова про певну тенденцію — виглядати не гірше від інших, мати справну цифру в районному зведенні.

Чому, скажімо, вирішив «підняти» своїх підопічних В. В. Луговий? Бо пленталося господарство в «хвості», відставало із заготівлею сіна. Об'єктивні умови до озрачування не бралися. А даремно...

— Вже нині ми маємо сіна більше, ніж торік, — розповідає головний агроном колгоспу І. Ф. Михличенко. — І передбаченого рівня — 1020 тонн — без

сумніву, сягнемо. Що ж до старту, то він і справді не був вражаючим. Ми самі вирішили не форсувати подій.

І пояснив Іван Федосієвич свою позицію, яка здалася дивною переважно. Річ у тім, що більшість посівів багаторічних трав у господарстві — старі, кормозаготівля на них ведеться по кілька років. Тому нинішньої весни їх підсіяли ячменем. Подібні суміші відзначаються високою поживністю. Щоправда, тільки в тому разі, коли ячмінь почне колоситися. От і чекали в господарстві цієї пори, не хотіли свідомо жертвувати якістю фуражу заради примарного валорту.

Коли ж багаторічні разом з ячменем поспіли, агрегати дружно вийшли в поле. Молоді механізатори та транспортники Станіслав Федорук, Василь Заволока, Микола Хома, Наталя Фурман, Василь Михнюк та Мико-

ла Шпак, Леонід Донченко і досі працюють сумлінно, намагаються не допускати розриву між нормою люцерни та закладанням сіна. На жаль, не завжди це вдається. Заважають дощі, що пускаються то тут, то там, майже щодня. Відповідно, контраст у графах районного зведення «скошено» та «зібрано» знідався у вічі. Нині, до речі, господарство вже входить у ритм. А кілька днів тому... Без зайвих вагань підкавав уповноважений керівникам колгоспу — скиртуйте! При вентиляванні, мовляв, дійде. Ті не заперечили, хоча й вагалися...

Так стався на кормовому полі збій, який іще раз нагадав про прикрий рецидив недалекого минулого — прагнення прикрасити здобутки, заховатися за справною цифрою. Що з того вийшло, ви знаєте.

М. ЧЕРНЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».
Новоукраїнський район.

Чий МЖК кращий?

Держжилбуд спільно з Держбудом РРФСР, ЦК ВЛКСМ, Спільною архітекторів і Радянської соціологічної асоціацією при Академії наук СРСР проводять конкурс на кращу розробку проекту МЖК. Кінцева мета його — створення в найближчій п'ятирічці оригінальних зразків молодіжних житлових комплексів.

Конкурс проводиться в два етапи. Перший з них має визначити основні соціальні параметри і динаміку розвитку МЖК. Тому всі, хто візьме участь

УВАГА: КОНКУРСІ

кращий?

у конкурсі, повинні подати до 31 липня оригінального розробки саме соціальних проектів МЖК. А на другому етапі прийматимуться розробки проектних пропозицій (строк подання — до 30 листопада ц. р.).

Для переможців конкурсу встановлено кілька грошових премій. За кращі соціальні проекти МЖК (перший етап):

перша премія — 1000 карбованців;
друга — по 800 карбованців кожна;

друга третя — по 500 карбованців;
три заохочувальні — по 300 карбованців кожна.
За кращі проектні пропозиції (другий етап):
перша премія — 2000 карбованців;
друга — по 1500 карбованців кожна;
друга третя — по 1000 карбованців кожна;
п'ять заохочувальних — по 500 карбованців.

У конкурсі можуть взяти участь ради (штаби) МЖК, а також усі бажаючі.

Про порядок оформлення і подання проектів можна дізнатися у відділі робітничої та сільської молоді обкому ЛКСМУ.

— Спасибі, дідусю, за щасливе дитинство.

Фото М. Пальчикова.

Після МК виступу

«КІЛЬКА МИТТЄВОСТЕЙ ВЕСНИ»

Під таким заголовком 21 квітня цього року був опублікований критичний реїд, де йшлося про неопорядковані подвір'я біля будинків, які здаються в експлуатацію, про кули сміття, яке лежить місяцями, отруює атмосферу...

На критику редакції відповіли завідувач райкомунвідділом Кіровоградської районної Ради народних депутатів обласного центру О. С. Покорський:

— Справді, дороги взимку в нозому, 102-му мікрорайоні, не будувалися. Під'їзди

до нових будинків були в незадовільному стані. В травні-червні силами тресту «Кіровоградськбуд» і управління «Дніпроенергоснаб» були побудовані внутрішні під'їзди до житлових будинків на вулицях Попова і Маршала Конєва.

Нині до всіх заселених будинків 102-го мікрорайону є дороги з твердим покриттям. Централізована вивезення побутового сміття з 102-го мікрорайону, а також із вулиці Фрунзе налагоджено, контейнерний майданчик для сміття обнесений сітчастою огорожею.

«ЕТАЛОННА КАСЕТА З БОРОДОЮ»

Так називалася замітка в «МК» за 9 травня ц. р., де йшла мова про труднощі роботи Олександрійської студії звукозапису. На публікацію відгукнувся директор обласного підприємства «Побутрадіотехніка» М. П. Чубаха:

«Студія звукозапису може

поповнювати фонотеку і централізовано, і затверджувати нові диски у відділі культури міськвиконкому. Для студії придбано 4 нових магнітофонів, в тому числі й першокласний «Ростов-102». Ремонт у студії проводиться цього літа.

Колектив студії тепер працює за бригадною формою, де враховано елементи госпрозрахунку. Гадаємо, це поліпшить культуру обслуговування і естетичне оформлення приміщення».

«ЛИШЕ ОКРЕМІ ФАКТИ...»

Під таким заголовком 7 травня наша газета критикувала культпрацівників Устинівського району за незавершену роботу багатьох сільських клубів і районного Будинку культури. Ці факти були виявлені в ході республіканського рейду.

На критику надійшла відповідь від завідувачого

відділом культури райвиконкому І. В. Левицького:

— Опубліковані фанти підтвердили. Кореспонденцію обговорено на нараді культпрацівників. Культпрацівникам вказано на поліпшення роботи з молоддю. Поліпшено матеріальну базу будинку культури і сільських клубів: забезпечено магнітофонами, електропрограваками, музичними інструментами. Директора Устинівського міського Будинку культури Н. Ф. Коваленко за безвідповідальне ставлення до роботи суворо попереджено. Нині в районі на замку два будинки культури, які не відповідають вимогам. Недоліки усуваються. Але вже ось майже рік ми надсилаємо заяв на Кіровоградському комбінату протипожежних робіт з проханням установити громовідводи, та відповіді немає. Тому просимо редакцію «Молодого комуніста» допомогти вирішити це питання.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Переадресовуючи претензії устинівських культпрацівників, сподіваємось отримати конкретну відповідь керівництва Кіровоградського комбінату протипожежних робіт.

МИ — ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТИ

ВІРНІ ОBOB'ЯЗКУ

Компанійський райком ЛКСМ України і редакція районної газети «Прапор Леніна» провели прес-конференцію з військами-інтернаціоналістами, чия служба проходила в складі обмеженого контингенту радянських військ в Афганістані.

Хто ж вони, учасники зустрічі?

О. Калабанов — шофер з колгоспу імені Тельмана, І. Чердинченко — студент Кіровоградського інституту сільськогосподарського будівництва, С. Бобко — шофер райвідділу культури, А. Розумняк — механізатор райсільгоспмашини, А. Кунтиш — тех механізатор, працює в колгоспі імені Кірова, Ю. Філі-

пов — заступник голови по роботі з молоддю, секретар комсомольської організації колгоспу імені Кірова, С. Шамшур — шофер з колгоспу імені Комсомолу України... У кожного — своя мирна професія.

Учасники прес-конференції згадували про дні служби, боротьбу з ворогами афганського народу — найманцями імперіалізму. Нині, зазначив кожен, обстановка в ДРА змінюється на краще, наш обов'язок — і надалі всіляко підтримувати братній народ, який став на шлях національного примирення. Майбутнє всього світу — на шляхах миру і співробітництва народів планети.

На прес-конференції виступили також другий секретар райкому комсомолу М. Жученко та секретар райкому партії Ю. Яценко.

п. волощук
смет Компаніївка.

ПРОБЛЕМИ ЕКОЛОГІЇ

ПРІХОДЯТЬ на пам'ять рядки, сповнені високої екологічної напруги, духовної глибини, наповнені людністю, мужністю й добротою: «У сиве століття, яке в небуття не запало, у те небуття, що іще не було небуттям, звертаюсь до обрив, щоб обрив на нас не напав. Не брали в полон ані степ наш, ні наше життя...».

Особливий, гіркий при смак має в дні сьогоднішнього сте «...щоб обрив на нас не напав». Голосом нашої мудрості говорить ліричний герой Євгена Гуцала, і голос той, здається, справді лине з даліни віків... Тут, на березі Великої Висі, за височеними очеретами, на густій високій траві, на тлі недалекого Андріївського лісу він звучить ніби наляву...

Дунайські обрив (аварий) такі напали і, як свідчить літопис, були розбиті, порубані і розсіянні по слов'янських степах. Чого ж нині я думаю про призабуту у віках трагедію народу, який був колись «ще живим — не пропащим», але згинув через власну захланність? Чому ці думки приходять до мене саме в цьому нуточку, де ще хвилюється густа трава, де ще б'ється джерело й чорніє вдалині ліс? Сюди, на західну околицю сучасного Новомиргороду, ледве долинає міський шум. Чого ж такий чутний мені тут трикошаний голос із вічної даліни?

Мабуть, тому, що не байдуже цікавість привела сюди нас із лінарем Новомиргородської санепідемстанції Олегом Куденком та заворгом райкому комсомолу Юрієм Малаховським. Широка долина в заплаві Великої Висі, поморезена річковими

рукавами, дренажними канавами та копанками, нас цікавить як екологічний об'єкт. І далекі ліс на обрії, і острів. Салган, який ходить у межу міста (на ньому височить кілька будинків приватного сектора),

ЦЯ РІЧКА — ЩЕ РІЧКА ЖИВА

і п'ятиповерхові шахтарські житла, й потужні корпуси нового хірургічного корпусу районної лікарні, і табун коней в глибині трав'яних «прерій» — все це ланки одного ланцюга. І кожна з цих ланок має

публікації: проблему замітку старшого інспектора обласної інспекції охорони природи М. Гамова «Як бути із «неплатовою» шкодою?». («Молодий комуніст» від 23 травня ц. р.) та статтю доктора біологічних на-

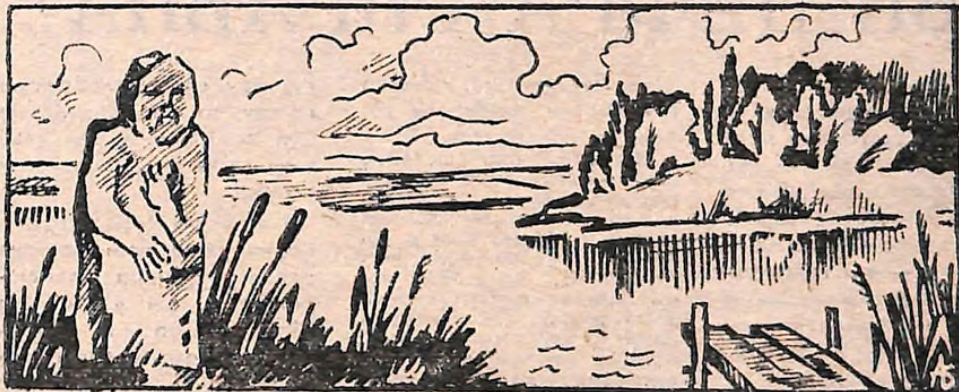
древні авари не слухали застережень миролюбних сусідів, не хотіли слухати застережень охоронця природи та вчених і господарників міста. Та й не одні вони. «Молодий комуніст» кілька років тому

кість очертної біомаси осідає на дно, сприяючи дальшому обмілюванню русла. Поки що ще біля старого дерев'яного мосту через Велику Вись можна купатися, хоча береги вже добряче пообросли непрохідними очеретами. Вода вільно пливе руслом тепер тільки на незначних відірвах.

Старою кладкою ми рушили в бік потужних очеретяних заростей в південно-західній частині долини. Тут Велика Вись, яка розливається на кілька рукавів, і то-го мілкіша. На місці колишнього, обладнаного років 10 тому піщаного пляжу — знову непрохідні зарості. Тут вже давно ніхто не купався, бо до води не доберешся. Деякі з проток зовсім обмілили, позаростали рогозю та бережиною, перетворилися на болото. Ще не так давно, на пам'яті найближчих комсомольців, тут можна було плавати човном...

В добу урбанізації люди нерідко забувають, що всяке сучасне місто є складовою того чи іншого біоценозу, на який справляє великий вплив. Людина, виділившись із природи й усвідомивши себе, продовжує залишатися їй часточкою. Так, ми залежимо від природи, яку щосили «перемагаємо». Але ж це все одно, що боротися проти власного благополуччя. То, може, варт би переглянути своє ставлення до матері нашої? Може варт вирішити одвічне «бути чи не бути» однозначно — так, як ліричний герой Гуцалового вірша: «Живіть, мої обрив, живіть, мої обрив, живіть!»?

п. селецький.
м. Новомиргород.

вплив на інші. Та тільки якщо й широка долина, і ліс, і своєрідна природна рослинність заплави справляють на місто здоровий вплив, наповнюючи його повітря пахощами та киснем, то саме місто тільки те й робить, що «обдаровує» річку тоннами відходів, отруйних стоків, сміття...

ДОВІДКА. Мабуть, жодній річці на Кіровоградщині не було в останні роки приділено стільки місця й уваги на сторінках «Молодого комуніста», як Великій Висі. Назвемо лише остан-

про необхідність здійснення системи природоохоронних заходів по всій довжині Великої Висі від витоків до впадіння в Синюху. Так уже склалося, що Новомиргород став пажитним «вузлом», де характерні для річки проблеми проявляються з особливою гостротою.

Прочитавши цю довідку, читач, напевно, одразу ж здогадається, чому ближче знайомство із станом природоохоронної роботи в Новомиргороді наводять ватра на думку про обрив. Так само як

паються і дорослі, й малі. Річка дає місту питну воду. І вона ж, Велика Вись, що не рік, то все більше заростає, міліє, бруднішає...

Мабуть, так не зайве було б і деному із «батьків міста» відвратитися від своїх службових на бігнетів та подивитися на річку зблизька, як це зробили ми. Найперше впадають у вічі високі темпи заростання та обмілювання річки. Там, де ще кілька років тому можна було бачити широкі чисті плеса, нині здіймається стіною очерет. Ніхто взимку не займається його випалюванням, ніхто не винищує для господарських потреб, і от велика кіль-

«СІВАЧ» ПРИЙМАЄ ГОСТЕЙ

Кожен, хто має нахил до літературної творчості і переступив ту межу, коли пишуть лише «для себе», мріє донести відчуте, пережите, осмислене до інших друкованим рядком. Здобити початківці публікуються спочатку в газетах і журналах, а зго-

дом думають і про власну книжку. Не один член Кіровоградської міської літстудії «Сівач» має достатній для окремого видання багаж і ніякої практичної контактів із книжковими видавництвами. Та недавно трапився випадок одержати інформацію про це з перших рук — до молодих літераторів прийшли з Києва завідувач відділом пропаганди видавництва «Радянський письменник» Л. А. Лірниченко та редактор редакції сучасної прози видавництва «Молодь» О. В. Ніколасевич. Вони розповіли, що в нинішній час спеціалізуються саме на випуску перших книжок початківчих авторів, розказавши про принципи формування авторських видань, збірники альманахів, про методи оформлення рукописів, відповіли на запитання студії, попросили їх надіслати свої твори до видавництва.

Наш кор.

Щасливої вам дороги!

Підсумки вікторини «Чи знаєш ти правила дорожнього руху!»

Останні листи з номінацією «На конкурс» лягли на редакційний стіл. Скільки їх прийшло в «Молодий комунар» від початку березня! Але разом з іспитовими екзаменами закінчилися і наші іспити на знання правил дорожнього руху.

Щойно підбито підсумки вікторини, котру обласна державна автомобільна інспекція, обласна рада добровільного товариства «Автомобілістів УРСР» та редакція «Молодого комунара» провели для підлітків і школярів області. Пройшла вона в п'ять турів. Запитання були найрізноманітнішими. Вони стосувалися правил дорожнього руху, історії їх виникнення, історії автомобілізації тощо. Учасникам вікторини пропонувалося розв'язати задачу, скласти схему дорожньої ситуації...

Щоб справитися з цими завданнями, треба було переглянути чимало спеціальної літератури. Чимало гарно оформлених, змістовних і цікавих відповідей від юних учасників вікторини надійшло до редакції. Принадбно зауважимо, що діти не тільки давали відповіді на запитання, а й повідомляли про роботу по запобіганню дитячому дорожньому транспортовому травматизму у них в районі, школі, класі.

Відрядно й те, що багато учасників вікторини мали заголів юних інспекторів руху, яких в області налічується більше 300 і котрі об'єднують чотири тисячі

юних помічників ДАІ. В деяких листах школярі повідомляють, що в них заголів немає в школах, але вони сподіваються їх створити і добуваються цього.

Хто ж переміг у вікторині «Чи знаєш ти правила дорожнього руху»? Перше місце зайняла, набравши 54 очка, восьмикласниця Новгородківської середньої школи Марія Коваль, друге — шестикласник Голованівської середньої школи Юрко Уліта та Сергій Головоко з села Доброго Вільшанського району, третє — восьмикласник Олено-Косогорівської школи Кіровоградського району Віктор Гурчак, восьмикласник Цюбулівської середньої школи Знаменського району Сашко Чемерис та восьмикласник Мартованівської середньої школи Олександрівського району Віталій Грузин.

Заохочувальними призами буде відзначено Сергія Соколова з села Липняжик

Добровеличківського району, Віктора Якименка з села Куколівки Олександрівського району, Володимира Бесідовського з Гайворона, Сашка Левшу та Сергія Чиніна з Малої Виски. Переможців чекають цінні подарунки, призи, грамоти.

Деякі хлопчики й дівчатка дали правильні відповіді, але, на жаль, не на всі тури вікторини. Хочеться відзначити відповіді й гарні ілюстрації до них В. Мороза з Кіровограда, В. Єленич з Новогорівки Новоукраїнського району, друзів Михайла Гребінника та Гену Крамаренка з Голованівська, Ігоря Філіпова з Бобринця, Ігоря Криволапа з Олександрії та інших.

Отже, підбито підсумки, вікторину закінчено. Але на цьому знавцям Правил дорожнього руху заспокоюватися не слід. Розпочалися канікули, потрібно проводити профілактичну роботу серед школярів та в дошкільних закладах.

З 25 серпня по 25 вересня триватиме республіканський рейд «Увага: діти!». Мета його — вберегти дітей від нещасних випадків на вулиці, навчити їх правилам дорожнього руху. І багато для цього мають зробити юні помічники державної автоінспекції, заголів юних інспекторів руху.

Тож працювати є над чим. Бажаємо вам успіху, юні друзі! Щасливої вам дороги!

В. Білоус,

інспектор державтоінспекції управління внутрішніх справ обласного комітету.

РЕПОРТЕР

Шкільний вальс через півстоліття

Такого свята ще не бачила Велика Виска. Ще й пак: випускний бал у місцевій десятирічці пройшов разом із тими, хто закінчував її майже п'ятдесят років тому...

Якось навесні Т. І. Дудніченко — пенсіонерка, заслужена вчителька республіки, у поштовій скриньці ді поміж газетками знайшла конверт із листом: «...Запрошуємо взяти участь у зустрічі випускників Великописківської СШ. Комітет комсомолу школи».

Розхвилювалася Тамара Іванівна. Як-не-як, а рівно півстоліття сплило, як вона була школяркою. І ось намічається зустріч однокласників. Ну як тут відмовитися. Обов'язково треба побачитися зі своїми старими шкільними друзями. Правда, щорану їй все меншало... Вагаться забрала нечужа віна. Не одному дали про себе знати фронтів рани. І все ж, відставивши на час турботи, нілопоті, забувши про хвороби, всім випускникам 1937—1939 років разом зі своїм учителем І. І. Лісовенком прибули на свій другий у житті випускний бал.

Десятикласники, вчителі, представники місцевих радгоспів зустрічали генерал-майора у відставці Л. П. Єрмана, колишніх військовослужбовців М. О. Каратєва і працівника органів внутрішніх справ М. С. Кравця, учительок-пенсіонерок В. І. Кирпач, Т. І. Дудніченко, В. В. Мазушко, колишніх партійних і радянських працівників Б. Г. Кудря, Г. М. Доренка.

Через десятиріччя пронести дружбу, що зародилася у шкільні роки, не забувати тих, хто навчав їх читати, писати, працювати любов до знань, праці, поклялися від імені цюгоріччя учасники Сашко Ярмоленко і Максим Попов.

І ось пролунали акорди «Шкільного вальсу». Випускники тридцятих і 1987-го танцювали його разом. Учасниками торжества стали мешканці всього села.

В роках минулих і сьогодні

На полицях книжкових магазинів області появилася цікава новинка — путівник «Знам'янка».

Цей подарунок знам'янчанам та гостям міста зробило дніпропетровське видавництво «Промінь». Видається якраз, як і вгадувалося, описи чотирьох туристичних маршрутів, які знайомлять із революційним минулим, ратними буднями, трудовим сьогоденням міста: «Революції червоної дні», «Ішла війна народна», «В робочому ритмі», «Дозвілля, освіта, оздоров'я». В додатку вміщено різноманітний довідковий матеріал.

Із становленням міста Знам'янки, адміністративного й культурного центру Кіровоградщини, пов'язано життя видатних діячів української культури М. В. Лисенка та М. П. Старицького, польського піаніста й композитора Кароля Шимановського. В Знам'янці довгий час

жила правнучка Т. Г. Шевченка К. М. Красицька. Майже чверть століття тут діє музейна кімната великого Кобзаря.

Докладніше про визначні місця, історію й сьогодення міста зацікавлених ви дізнаєтеся, ознайомившись із путівником.

Наш кор.

Слово

про лауреата

«Критико-публіцистичний портрет Віталія Коротича» — такою була тема чергового засідання районного клубу любителів політичної книги. Перед його завісниками вступила голова правління Кіровоградської районної організації книголюбів В. І. Каюков. Він представив книгу, яку принесли В. Коротичу звання лауреата Республіканської комсомольської премії імені М. Островського, премії Київської обласної комсомольської організації імені О. Бойченка, літературної премії «Чуття єдиної родини» імені П. Г. Тичини, Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка, Державної премії СРСР.

Розмову про творчість відомого майстра слова продовжив лектор обласної організації ДТЛК Г. М. Трінченко. Тема його виступу: «Віталій Коротич про СШ». З оглядом новинки суспільно-політичної літератури виступила активіст гвардії П. Г. Івахнюк, яка працює бібліотекарем.

В. Кудакіна, відповідальний секретар Кіровоградської районної організації ДТЛК УРСР. м. Кіровоград.

ЇХ БУЛО шестеро: старшина-надстроковик Карпіта, сварливий Бабичев, юна Асія, зречений Тоомас, який мріяв знову повернутися в стрій, молоденький Жорка, водій грузовичка, капітан Марат Кадиров, який прибув з фронту у рідні місця на кілька днів відпустки. Усі вони ввійшли з групу, сформовану для знешкодження фашистського десанту в Казахстані. Тоді, взимку 1941 року, у найзажачий для країни час, досвідчених людей на допомогу Кадирову дати не могли — кожен, хто умів і міг тримати в руках зброю, був на разхунку...

епідемії. Ціною власного життя він викриває змову проти людства. У майстерності виконавця головної ролі — актора Аристарха Ліванова — глядачі вже мали можливість впевнитися, переглянувши такі фільми з його участю, як «Варіант «Зомбі» (Лісников), «Пароль знали двоє» (Славинський), «Футел» (Князев)...

Фільм на кіностудії «Беларусьфільм» зняв режисер Юрій Марухін. В стрічці знялися А. Мясников, І. Рустамов, З. Намазов, М. Дадашев.

Слідом за «Короткими зустрічами» на екран виходить ще одна робота

бисто новлаштованої, дуже комунікабельної і водночас одинокі...

Ії партнер у головному акторському дуєті — Володимир Висоцький. Тут акторові ще немає й тридцяти. В кіно ним створені перші ролі і серед них — радиста Володі у «Вертикалі». Записана перша платівка. У театрі на Таганці вже зіграно Галілея, Маяковського, Хлопушу. У Висоцькому, в самій його особистості, піснях Кіра Муратова точно вгадала героя нового покоління: мужнього, безкомпромисного, який зневажає базікання і казанину, а цінує дружбу, саободу, піднесеність вчинків і почуттів.

Фільм — про зруйновану сім'ю, про кохання, що минуло й залишило героїні лише спільне з чоловіком прізвище, класики невідправлених телеграм, розбиті надії і єдине джерело щастя — сина.

В центрі фільму — моральне прозріння героїні: матері, яка зрозуміла, що настає час перемогти власні образи й надії, відпустити сина до батька, і сина, який збагнув перший закон дорослого життя — неможливість залишити матір одну. І в цих рішеннях, що виключають одне друге, народ-

Кіноекран липня

Кінофільм «Потрібний стрибок «пантери» — не черговий пригодницький бойовик, де війна часто стає лише приводом для демонстрації трюкових і сюжетних особливостей, він відкриває душі героїв, які відчувають себе невід'ємною частиною Червоної Армії, ні секунди не вагаються в тому, що «наше діло — правде» і

режисера Кіри Муратової — «Довгі проводи». У самих назвах відчутний зв'язок цих картин, якими К. Муратова стверджувала свою тему в кіно: глибокі роздуми про те, що ми називаємо «особистим життям».

У «Коротких зустрічах» на повну силу розкрилася індивідуальність Кіри Муратової, її причетність

загородня прогулка

«перемога буде за нами». Цей фільм знятий режисером Лейлою Араншівною за сценарієм Георгія Тер-Ованесова та Володимира Петеліна. Ролі виконують: А. Абдрахманов, Л. Перфілов, С. Колтаков, Г. Омарова. Головний герой фільму білоруських кінематографістів «Людина, яка брала інтерв'ю» — радянський журналіст-міжнародник, який дошукується за рубежем таємниць виникнення смертоносної

до моральної тематики, закоханість у складну прозу життя. У цій вирішальній для творчого самоствердження стрічці Кіра Муратова багато взяла на себе. Не випадково взялася вона, непрофесійна актриса, й за виконання головної ролі: розуміла, що це саме її роль, відчувала, що може об'єднати воедино теми кохання й самотності, намалювати, можливо, перший у нашому кіно портрет «ділової жінки», осо-

жується гармонія й правда кіноповісті.

Сценарій картини написала Наталя Рязанцева. У фільмі «Довгі проводи» Муратова відкрила для кіно Зінаїду Шарко, чудову актрису Ленінградського ВДТ. В ролях: О. Владимірський, Ю. Каюрова та інші.

Л. Мисюра.

На знімку: кадр з фільму липневого репертуару — «Замість прогулянки».

ТІЛЬКИ РЕЗУЛЬТАТИ

Відбулися матчі чергового туру чемпіонату області з футболу.

ПЕРША ГРУПА. «Тясмин» (Олександрівка) — «Шахтар» (Смолене) — 4:0, «Колос» (Новоукраїнка) — «Буревісник» (Кіровоград) — 1:1, «Вісь» (Мала Виска) — «Спартак» (Кіровоград) — 4:6.

Лідер — «Буревісник» (+5=1=0, м'ячі — 23:11, 11 очок).

ДРУГА ГРУПА. ДРУГА ЗОНА. «Цукровик» (Ульяновка) — «Локомотив» (Гайворон) — 1:2, «Аврора» (Вільшанка) — «Кооператор» (Голованівська) — 0:3, «Спартак» (Голованівський

район) — «Колос» (Добровеличківка) — 4:3.

Лідер — «Локомотив» (+5=1=0, м'ячі — 13:5, 11 очок).

ТРЕТЯ ЗОНА. «Маяк» (Новгородка) — «Ніпа» (Компаніюка) — 4:2, «Ігул» (Кіровоградський район) — «Новатор» (Бобринець) — 2:2.

Лідер — «Новатор» (+5=1=1, м'ячі — 29:15, 11 очок).

ЧЕТВЕРТА ЗОНА. «Локомотив» (Знам'янка) — «Колос» (Павлів) — 4:2, «Автомобіліст» (Нова Прага) — «Ігулець» (Петрове) — 2:2, «Ремонтник» (Олександрія) — «Металург» (Світловодськ) — 1:3.

Лідери — світловодська «Чайка» (+5=1=0, м'ячі — 16:4, 11 очок) та «Локомотив» (+5=1=0, м'ячі — 15:5, 11 очок).

ЧИТАЙТЕ В НАЙБЛИЖЧИХ НОМЕРАХ

★ За рядом рішень ХХ з'їзду ВЛКСМ.

★ Клуб ділових зустрічей. На запитання читачів газети і кореспондента відповідає начальник відділу боротьби з розкраданням соціалістичної власності В. І. Корнійчук.

АХІЛЛЕСОВА П'ЯТА

САТИРИЧНО-ГУМУРИСТИЧНА
СТОРІНКА

Архів
Міязова

У нас в гостях гумористи клубу «12 стільців» «Литературной газеты»

Адміністрація клубу «ДС» любить ходити в гості, тому запрошення редакції «МК» було прийнято з задоволенням. Правда, довідавшись, що добратися трохи далеченько та й взагалі незручностей багато, адміністрація дещо розгубилася.

— А знаєте що, — від імені адміністрації запропонував завідувач відділом сатири й гумору «Литературной газеты» А. М. Яхонтов, — ви не заперечуватимете, коли в гості до «Ахіллесової п'яти» завітають молоді автори? Вони моторніші все-таки.

Гостей зустрічати ми завжди раді. І редакція попросила Андрія Миколайовича сказати кілька слів про сатиру й гумор.

— Кілька слів? Ось вам і гумор. Я тільки-но повернувся з Габрово, з міжнародного фестивалю гумористів та сатириків. Там багато майстрів нашого веселого мистецтва зібралося. І я запропонував, щоб ЮНЕСКО оголосило рік сатири та гумору. Мою пропозицію прийняли з великим ентузіазмом. А ви кажете — «кілька слів»!

— Почекайте, це ж як — цілий рік сміятися? — А хіба погано? — Андрій Миколайович подивився на нас з підозрою. Мовляв, ще одні, які не вірять, що сміх — справа серйозна.

Ми віримо. І наші читачі, які приймають сьогодні гостей з клубу «ДС», теж вірять. Отже, як сказала б адміністрація: «Даймо рік сатири і гумору!».

КІНОЗАЛ КЛУБУ «ДС»

«Переступить черту»

Хотят редакторы не дремлют на посту. И даже консультанты в титрах числятся. Сумели авторы переступить черту — Черту меж здравым смыслом и бессмыслицей.

Григорій БОРИСОВ.

«Точка возврата»

(Двухсерийный телефильм Одесской киностудии). Смотрел. И даже с интересом. Одно лишь не могу понять: Зачем же ехать из Одессы, Чтоб фильм про Аринуку снимать?..

Володимир ВОЛІН.

Я К ПРИКРО, коли пропущають на останніх хвилинах, — думав Кудейкін, вимкнувши телевізора.

«Суддя теж хороший! Не помітив, як захисника штовхнули». — Михасю, ти чого мовчиш? — ласкаво запитала дружина Кудей-

здавалось, що нічия в кишені. Скільки сил даремно витратили. Леде-леде не дотягнули.

— Мишо, а давай будемо вечорами гуляти, — неспішно попросила дружина.

Він зробив вигляд, що не почув. «Весь день чекав гри і, будь ласка, тепер настрий зіпсований».

— Коли листя шарудить під ногами...

«Не ноги, а палиці якісь. Б'ють, дідько його знає куди. Ех, хлопці», — Кудейкін стиснув від злості праву руку і Оля, радісна від несподіваної ласки, замерла на мить.

— Я, Мишо, вже навчилася по твоїх очах читати. Все-все розумію. Але ти іноді говори все-таки. Ти ж можеш. Я пам'ятаю, можеш.

«Адже можуть, ноли хочуть. На початку гри, коли забили, так раділи, цілували один одного», — Кудейкін мимоволі посміхнувся і, провалюючись у приємні спогади, заснув.

П. ДАВИДОВ.

м. Баку.

Про любов

кіна. Оля, повернувшись на лівий бік. — Раніше ти мені скільки слів хороших говорила! Пам'ятаєш той день на теплоході? Сонце світить. Чайки над головою кричать...

«А як він на воротаря кричав? Ну то й що, коли рукою штовхнув?». — Кудейкін став звично вклатися, обіймаючи дружину правою рукою.

— Мишо, а ти мене любиш? — замерла на його плечі дружина.

«Дивно, — подумав він, — два роки вже одружені, а весь час одне і теж запитання», — проте вголос сказав:

— Звичайно, люблю, — і глибоко зітхнув. «Адже

«НУ ОСЬ!»

— Ну ось, — сказав тато, коли я з'явився на світ. — Ось і мене сподивили.

Але сповили мене, а тато поїхав відпочивати у Сочі.

— Ну ось! — сказав тато, коли я пішов до школи. — Ось тепер доведеться за тебе робити уроки.

Але уроки я робив сам за себе і за тата, який вчився у вечірній школі.

— Ну ось! — сказав тато, коли я вступив до інституту. — Ось і закінчилося спокійне життя!

Але спокійне життя закінчилося у мене — я складав курсові роботи, заліки, екзамени за себе і за тата, який вчився на заочному відділенні того ж інституту.

— Ну ось! — гордо ска-

зав тато, коли я закінчив інститут. — Тепер ми будемо разом працювати!

Але працював я — один за двох, — а тато розгдував кросворди.

— Ну ось! — сказав тато, виходячи на пенсію. — Ось тепер по-справжньому відпочинемо!

Але відпочивав один тато. Це був єдиний випадок в моєму житті, коли тато вирішив зробити за себе сам.

М. БАРТАШОВ.

ДИВАКИ

Без слів. Малюнок А. ЛОГВИНА.

ІСТОРИЧНІ АНЕКДОТИ КЛУБУ «ДС»

Що корисніше?

Архімед любив приймати душі, але одного разу дружина сказала йому, що ванна корисніша. І Архімед прийняв ванну...

Особливий погляд

— Як ви ставитесь до людей? — запитали одного разу фізика Вільгельма Рентгена.

— Я бачу їх пасирів! — дужаво заявив той.

Ясна відповідь

— Чому існують атеїсти? — запитав якийсь Іпатія Лойозу.

— На все воля божя, — спокійно відповів засновник ордена ієзуїтів.

Оце то так!

— Чим ви так здивовані? — запитав один лікар у свого колеги.

— Сьогодні у мене був пацієнт, у якого артеріальний тиск завжди 220/127, — повідомив той.

— Так це ж великий фізик Алессандро Вольт, — вигукнув його колега.

Неймовірно, але факт

Коли майбутній мікробіолог Роберт Кох вчився в школі, його дражнили — «Нуль без палички». Пізніше його вже так не дражнили. Тим більше, що відкрита ним паличка була названа його іменем.

Є. ТАРАСОВ.

м. Електророск
Московської області.

АФОРИЗМИ

▲ Іноді, виникнувши з голови всі дурниці, ми виявляємо, що в ній нічого не залишилося.

▲ Коли душа в п'ятках, ходять навипиньки.

▲ Страждаю хронічною неапатією. З усіма наслідками, що витікають.

▲ Тому, хто не витримує пилької критики, будь-яка критика не страшна.

С. БЕЛОУСОВ.

м. Москва.

ЛАКОНІЗМИ

● Вовка годують не поги, а зайці.
● І для поваги потрібна поважна причина.

● Успій паказ тям і хороший, що його не треба підписувати.

● Кулаками можна довести лише те, що ти з кулаками.

В. ВЛАСОВ.

член московського клубу афористик.

Один раз у квартал, зачинивши всі квартири, відключивши телефони і телевізори, Міязов сідає у глибоке крісло і розв'язує заповітну папочку, із якої дістає фотографії, листи, протоколи — все те, що для Міязова складає живий голос історії.

...Грудки квітневої землі, бездоріжжя, люди в чоботях і брезентових робах з рулетками. Ось і Сашко Шеблук — третій з правого боку, з кілком, ось Мокрицин енергійно махає сокирою.

Коли б любительський знімок не поживів, можна було б встановити, що Міязов мікрометром уточнює, чи туди вбив кілок хитрий Мокрицин. Так починався дачний кооператив.

— Як швидко плине час, — шепоче Міязов, відвільнувшись у чергове фото. На місці першого намету вже пишню розрісся агрус, через межу в перспективі Шеблук копав артезіанську криницю, а передбачливий Мокрицин обшивав камінний будиночок.

До фотографії прикріплена довідка — хтось колись «накалав» на Міязова, виникли неприємності.

ДОВІДКА

Видана пайщиківі Міязову С. К. у тому, що його двоповерхова будівля з підземним гаражем насправді є одноповерховою.

Голова кооперативу Мокрицин.

Секретер Шеблук.

«Що ж їх тоді хвилювало? — задумався Міязов. — Звідки ця стрічка зі слідами садових ножиць? Чи то з відкриття водопроводу, чи то з кооперативної ГЕС? Загадав: тоді вони проклали дорогу, залізану. Для підвезення мікродобрив».

А рука вже розгортає чергову реліквію...

ЗАЯВА

У зв'язку з гострою необхідністю, що викликана потребою культурно проводити вечірній час, знайти можливості встановити у районі нашого кооперативу ретранслятор. Оплату гарантуємо.

За дорученням пайщиків — Мокрицин.

Ось після урочистого відкриття телевізійної мережі і відбулася та рокова подія, яку вони досі не можуть собі пробачити.

Протокол зборів дачного кооперативу
Постановили: а) визнати діяльність правління задовільною;

б) з причин віддаленості перенести місце роботи у розпорядження кооперативу.

Міязов важко піднімає голову і з ненавистю дивиться у вікно дачі. За фабричним туманом широко розкинулись криньки і домни. Грюкають верстати, ухає молот. Час, час подумати про дачу.

А. БЕРДИЧЕВСЬКИЙ,
А. КЛИМОВ.

м. Перм.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

БН 01778.

НАША АДРЕСА:

316050. МПС,

м. Кировоград,

вул. Луначарського, 36.

Індено 01108.

Обсяг 0,5 друк. арш.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділів робітничої молоді та внутрішнього життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолабараторії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; нортенторської — 3-61-83.

Зам. № 353.

Тираж 01 100.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глібини, 2.